

OIDIPÚS

Odejdi, slepče, táhni odtud, zmiz,
kdybych byl věděl, že jsi zešílel,
nikdy bych pro tebe byl neposlal.

TEIRESIÁS

Tak ty si myslíš, že jsem zešílel?
Tvůj otec pokládal mě kdysi za moudrého.

OIDIPÚS

Můj otec? Znáš ho? Řekni, kdo mě zplodil!

TEIRESIÁS

Dnešní den zplodí tě a zhubí zároveň.

OIDIPÚS

Neumíš mluvit jasně, proč ty hádanky?

TEIRESIÁS

Uměl jsi kdysi velmi bystře hádat!

(...)

TEIRESIÁS

Raději půjdu. Podejte mi ruku.

OIDIPÚS

Je načase, jsi blázen, všechno zmateš,
táhni, kam chceš, a až odtud zmizíš,
spadne z nás tíha, všem se uleví.

TEIRESIÁS

Odejdu, ale napřed řeknu všechno,
co jsi chtěl slyšet, ty mě nezastrašíš.
Poslouchej dobře: muž, kterého hledáš,
vrah, který zabil Láia, není daleko.
Zatím ho mají všichni za cizince,
ve skutečnosti narodil se v Thébách.
Až se to dozví, nebude mít radost,
naopak, zničí ho to. Oslepne,
opustí město o žebrácké holi,
až ukáže se, že byl nejen otcem,
ale i bratrem nešťastných svých dětí
a matce manželem i synem zároveň.
Přemýšlej o tom, čas ti ukáže,
který z nás dvou byl doopravdy slepý.

CHÓR

Kdo to je? O kom to mluvila věštba?
Komu byl vypálen v Delfách
na čelo potupný cejch?
Čí ruce ztřísněné krví
spáchaly tak hrozný zločin?
Kdo nese tíhu té viny,
ať nyní pádí a prchá
prudce jak zděšený kuň,
který se o závod rozběhl s vichry.
Syn Diův viníka před sebou žene
a trest ho z modrého nebe
stihne jak za bouře blesk.

Najděte muže, jenž neváhal vraždit,
pátrejte po něm a hledejte všude,
po skalách bloudí a skrývá se v lesích,
vysoko v horách, kde třpytí se led,
boří se do sněhu, třese se hrůzou,
vysílen, schvácen jak zaběhlý býk
klopýtá pod tíhou nesmírné viny,
opuštěn všemi, tak ztracen, tak sám.

Jsem plný pochyb a děsí mě, děsí,
že pravda projde pod mými okny,
mine můj příbytek, aniž ji poznám,
bojím se ohlédnout za ní,
bojím se hledět jí vstříc,
čekám jen, čekám a nevidím konce.

III Oidipús poznává pravdu

KREÓN

Co po mně žádáš a co tolik chceš?

OIDIPÚS

Vyžeň mě z Théb a někam daleko,
kde zemru sám, daleko od lidí.

KREÓN

Musím se napřed bohů otázat.

OIDIPÚS

Co řekli bozi, bylo zcela jasné:
jsem otcovrah a musím zahynout.

KREÓN

Tak zněla věštba, doba je však zlá

a bude obezřetné dotázat se znovu.
Doufám, že tentokrát už bohům uvěříš.

OIDIPÚS

Odejdu do hor, tam, odkud jsem přišel,
vrátím se zpátky na svůj Kithairón,
ta hora určena mi byla za hrob.
Jokastu pohřbi, byla to tvá sestra.
O syny nemusíš se starat, Kreonte,
vyrostou v muže, poradí si sami.
Mé dcerky ale, co si počnou dcery,
sedaly s námi u jednoho stolu,
rád jsem jim dával jíst ze svého talíře,
ty neopouštěj. Kdybych mohl teď
sevřít je do náruče, vyplakat se u nich
ze svého bolu! Slyš, ó Kreonte,